

a rozklepala se, až se domek třásl; docela zapoměla, že je proti Králíkovi tisíckrát větší a že se ho už bát nemusí.

Vtom došel Králík ke dveřím a chtěl je otevřít, ale protože se dveře otvíraly dovnitř a Alenka se o ně pevně opírala loktem, nepodařilo se mu to. Alenka slyšela, jak si Králík říká: „Tak to obejdu a vlezu tam oknem.“

„A nevlezeš,“ pomyslíla si Alenka, čekala, až zaslechne Králíka přímo pod oknem, potom naráz rozevřela dlaň a nazdařbůh chňapla. Nic nechytila, ale někdo zavřískl a svalil se a zařinčelo sklo; usoudila, že Králík spadl do pařeniště s okurkami nebo něčím takovým.

Někdo se zlostně rozkřikl — byl to Králík — „Anton! Anton! Kde jsi?“ a pak se ozval hlas, který Alenka dosud neslyšela: „Tade so! Vekopávám erceple, milospane!“

„Tak ty vykopáváš brambory!“ hudoval Králík. „Sem! Pomoz mi odtud!“ (A znovu zařinčelo sklo.)

„A teď mi, Anton, řekni, co to je v okně?“

„No co bo to belo, ruka, milospane!“

„Ruka, ty trdlo! Kdopak kdy viděl tak velikánskou ruku? Vždyť je jí plné okno!“

„No bať, milostpane, ale ruka je to, abe né!“

„Stejně tam nemá co dělat. Hned ji odstraň!“

Pak bylo dlouho ticho a jenom občas dolehl k Alence šepot, jako: „Deš muň so to, milospane, jaksi nezamlóvá!“ „Dělej, co ti říkám, ty strašpytle!“ a nakonec zas Alenka rozevřela dlaň a nazdařbůh chňapla. Tentokrát zavřískli dva a zase zařinčelo sklo. „To je mi nějakých pařenišť s okurkami!“ pomyslíla si Alenka. „A co bude teď! Kdyby mě tak chtěli vytáhnout z okna, nic lepšího bych si nepřála! Ani za nic tady nezůstanu!“

Chvilí čekala, a e nebylo nic slyšet, až konečně přidrkotal nějaký vozík a potom mluvili jeden přes druhého. Pochytila z toho jenom: „Kde je

druhý žebřík? — Měl jsem přinést jen jeden. Vilík nese druhý — Vilíku! Po-dej ho sem, chlapče! — Opřete je tady na rohu — Ne, napřed je svažte — to zdaleka nestačí — ba jo, stačí, jen se neboj — Hej, Vilíku! Chyť ten provaz — Neproboří se střecha? — Pozor na uvolněnou tašku — Už letí! Pozor na hlavu!“ (něco řachlo) — „Kdo to udělal? — To jistě Vilík — Kdo vlez do komína? — Já ne, jdi tam ty! — Já taky ne! — Ať tam vlez Vilík — Hej, Vilíku! Pán říká, že máš vlézt do komína!“

„Vilík tedy poleze do komína,“ řekla si Alenka. „Ten Vilík všechno za ně od-dře! Nechtěla bych být v jeho kůži — krb je úzký, ale kopnout se tam přece jen dá!“

Stáhla nohu z komína co nejdále a čekala, až zaslechla, jak se nějaké zví-řátko (jaké, to si neuměla představit) kousek nad ní škrábe a šplhá v komíně. „To je Vilík,“ řekla si, prudce kopl a čekala, co se bude dít.

Nejprve křikli sborem: „Vilík letí!“, pak povel Králík: „Chyťte ho, vy tam u plotu!“ Všichni zmlkli a zno-vu zahlaholili: „Podržte mu hlavu—

